

förstatliga råvarutillgångar med nyckelkaraktär och upprätta statsföretag i konkurrens med privata företag. En rad andra inlägg vänder sig tvärtom mot statssocialismen såsom invecklad och ineffektiv. Hr Akerberg — som vanligt tanklös och självständig — pratar i båda riktningarna. Meningsyttringarna gäller inte blott "socialismen" i egentlig mening (om man nu efter dessa inlägg kan använda ett sådant uttryck), utan också andra ting. Några ser, exempelvis, socialismen som en ersättning för kristendomen, andra säger sig vilja komplettera kristendom med socialism.

Förvirringen är total, och den gäller inte bara det konkreta handlingsprogrammet, utan också motiveringen och den allmänna inriktningen. Glädjande är emellertid att så många av de tillfrågade betonar den politiska frihetens, åsiktsfrihetens

värde. Det tyder på att känslan för den fria folkstyrelsen är riktningssgivande för stora grupper av socialdemokrater. Det tyder däremot inte, såsom Morgon-Tidningen med en nästan otroligt förenklad tankegång hävdar, på att socialism är förenlig med frihet. Socialism i i den konkreta meningen av socialisering är ett hot mot friheten, även om de socialiserande går till verket i ärlig vilja att bevara friheten.

En av de tillfrågade, gruvarbetaren Olof Gavelin, har sökt ange sina politiska mål och fogar härtill deklarationen: "Sedan struntar jag i om det kallas socialism eller ej." Huvudintrycket av den förda debatten är det rakt motsatta. De framförda åsikterna är, i den mån de konkretiserats, högst stridiga. Vad man menar med socialism är mindre väsentligt, huvudsaken är att man kallar det man menar för socialism.

Isolationisterna och Korea

Reflexionen, den självklara men nödvändiga reflexionen, att Sverige genom sitt ställningstagande till Koreakriget kommit ännu ett stycke från neutralitetslinjen irriterar Svenska Dagbladet, Sverige har blott gjort sin skyldighet genom att följa "en traktatsenlig förpliktelse". Det bibehåller sin handlingsfrihet mot Atlantpakten utan att "förneka sin tusenåriga gemenskap med den västerländska kulturkretsen". Det är riktigt, eller låter åtminstone säga sig. Men denna tidning, som gärna förkunnar kravet på realism, lär inte kunna förneka att de officiella deklarationerna mot det av Ryssland stödda Nordkorea visar hur bräcklig, hur fiktiv vår neutralitetspolitik är. Vad som skett är mindre en ändring av kursen än ett avslöjande av isolationismens orimlighet.

Svenska Dagbladet söker stötta sin halvt uppgivna position med ett annat argument. Det har inte gått bra hittills för amerikanerna i Korea. Detta

visar "vanskligheten av att vid aggression fästa alltför stora förhoppningar på snabbt och effektivt bistånd utifrån"; kanske går det i Korea som då England och Frankrike skulle hjälpa Norge år 1940.

Även här har tidningen "rätt". "Alltför" stora förhoppningar skall man aldrig ha. Men om de anförda exemplen visar något, är det väl att avtalad, förberedd och planlagd hjälp krävs — att den är ofantligt överlägsen improviserad hjälp. Att i den amerikanska hjälpaktionen i Korea se ett stöd för isolationismen, det är sannerligen ett passionerat feltänkande. Vill man på fullt allvar hävda att vi skall akta oss för att få löfte om hjälp från väster under hänvisning till att enligt historiens erfarenhet hjälp inte alltid är effektiv? Om man inte är beredd att ge ett positivt svar på den frågan, bör hela denna metod att genom antydningar om västerns svaghet stödja isolationismen en gång för alla avskrivas.